

Küçük Yunusun Aynası

Çınar BİBER

Küçük Yunusun Aynası

Çınar BİBER

Pırıl pırıl mavi denizin derinliklerinde, güneş ışınlarının minik yıldızlar gibi dans ettiği yerde küçük bir yunus yaşardı. Küçük ve yuvarlaktı; pürüzsüz mavi-gri derisi ve yumuşacık gümüş bir karnı vardı. Büyük koyu gözleri hep meraklıydı ve tatlı gülümsemesi herkesi mutlu ederdi. Mercan kayalıklarını keşfetmeyi ve arkadaşlarıyla engin, harika okyanusta oynamayı çok severdi.

Güneşli bir sabah, parıldayan bir balık sürüsünün peşinden giderken küçük yunus kayalık bir mağaranın yanında tuhaf bir şey fark etti. Yemek tabağı gibi yuvarlaktı; çerçevesi kıvrılan deniz kabukları şeklinde altındandı. Kenarlarında küçük mavi taşlar pırıldıyor, yüzeyi inci beyazı parlıyordu. Merakla burnuyla hafifçe dürttü. Sıcak ve hafifti, etrafında minik ışıltılar uçuşuyordu.

Küçük yunus sihirli aynayı yüzgeçleriyle dikkatlice kaldırdı. Kendi yüzünü görmeyi bekliyordu ama ayna bambaşka bir şey gösterdi. Yansıma yerine hareketli bir görüntü gördü: kendisi, sadece birkaç gün önce, minik bir kaplumbağanın evini bulmasına yardım ediyordu. Görüntü parıldayıp kayboldu; gözleri kocaman açılmış, merak içinde kalmıştı. Bu nasıl bir aynaydı böyle?

Ayna yumuşakça parladı ve başka bir anı belirdi. Bu kez kendisini en iyi iki arkadaşıyla büyük, parlak bir balığı paylaşırken gördü. Bir arkadaşı beyaz karnı olan daha koyu griydi, diğeri çil gibi benekleri olan daha açık mavi-griydi. Birlikte yerken sırtıyor ve gülüyorlardı. Küçük yunus gülümsedi. O mutlu günü hatırladı ve içi ısındı.

Küçük yunus aynayı daha iyi anlamak istedi. Uzun deniz otlarının arasındaki sessiz bir yere yüzdü ve aynayı yakınında tuttu. 'Bana daha fazlasını göster,' diye fısıldadı. Ayna parıldadı ve kendisini kaybolan kaplumbağayı mercan labirentinden geçirirken gördü. Kaplumbağanın endişeli gözleri sakin ve minnettar olmuştu. Küçük yunus kalbinde gururlu bir kıpırtı hissetti.

O günü şimdi net hatırlıyordu. Küçük kaplumbağa ağlıyordu, minik yüzgeçleri titriyordu. 'Ailemi bulamıyorum,' demişti. Küçük yunus tatlılıkla gülümsemiş ve 'Endişelenme, sana yardım edeceğim,' demişti. Birlikte aramışlar ve sonunda kaplumbağanın evini bulmuşlardı. Kaplumbağa ona sarılmış ve 'Teşekkür ederim, iyi arkadaş,' demişti.

Ayna başka bir anı gösterdi: küçük yunus ve arkadaşları yosun ormanının etrafında kovalamaca oynuyorlardı. Sadece gülümsemesini görmek için en küçük arkadaşının kazanmasına izin vermişti. Ayna pırıldadı ve arkadaşının yüzündeki sevinci gördü. İyi olmanın arkadaşlarını mutlu ettiğini ve bunun da kendisini mutlu ettiğini fark etti. Ayna da sıcacık parlayarak bunu onaylıyor gibiydi.

Sonra ayna, minik bir balığın aa takıldığı bir anı gösterdi. Küçük yunus, yumuşak burnu ve yüzgeçleriyle onu dikkatlice ağdan kurtarmıştı. Balık, teşekkür edencesine kuyruğunu sallayarak yüzüp gitmişti. Küçük yunus içinde sıcak bir parıltı hissetmişti. Şimdi bunu yeniden görünce daha da gururlandı. Ayna ona iyiliğın, kim olduğunun büyük bir parçası olduğunu gösteriyordu.

Küçük yunus anlamaya başladı. Sihirli ayna ona yüzünü değil, kalbini gösteriyordu. Her iyi davranış ve mutlu anı onu kendisi yapıyordu. Aynayı yakınında tuttu ve 'Bana gösterdiğin için teşekkür ederim,' dedi. Ayna, anlıyormuş gibi parlakça pırıldadı. Kendini tanımaktan gelen yeni bir mutluluk hissetti.

Kaybolan kaplumbağayı ve arkadaşlarını düşündü. Karşılığında hiçbir şey beklemeden onlara yardım etmişti. İyilik buydu işte. Ayna ona iyi davranışlarının onu özel kıldığını göstermişti. O sadece küçük bir yunus değildi; iyi kalpli bir yunustu. Bu da ona güçlü ve gururlu hissettiriyordu. Aynaya usulca sarıldı.

Tam o sırada tanıdık bir cıvıltı duydu. İki arkadaşı yanına yüzdü, gözleri parlıyordu. 'Elindeki ne?' diye sordu daha koyu gri olan yunus. Küçük yunus onlara aynayı gösterdi. 'İyi anılarımı gösteriyor,' dedi. Arkadaşları aynaya baktılar ve onunla geçirdikleri kendi mutlu anlarını gördüler. 'Bu harika!' dediler. 'Sen iyisin ve bu yüzden seni seviyoruz.'

Küçük yunus kalbinin sevinçle dolduğunu hissetti. İyiliğinin arkadaşlarını mutlu ettiğini ve başkalarına yardım ettiğini fark etti. Ayna ona iyi olmanın büyümesine yardımcı olduğunu öğretmişti. En büyük ya da en hızlı olması gerekmiyordu; sadece kendisi olması yeterliydi. Kendisi olmak da iyi olmak demektir. Bu, olunacak harika bir şeydi.

Aynayı son bir kez tuttu ve yeni bir anının oluştuğunu gördü: kendisi, tam şu anda, arkadaşlarıyla, gülümsüyordu. Ayna parladı ve daha çok iyi davranışın daha güzel anılar yaratacağını biliyordu. Neşeli ve hazır hissetti. 'Hadi daha çok mutlu anı biriktirmeye gidelim!' dedi. Arkadaşları sevinçle bağırdı ve birlikte pırl pırl denize doğru yüzdüler.

Eve yüzerken küçük yunus aynayı usulca taşıdı. Ona her zaman değer vereceğini biliyordu; sihirli olduğu için değil, ona kim olduğunu hatırlattığı için. O iyi kalpli bir yunustu ve iyilik onu özel kılıyordu. Gururlu ve neşeli hissediyordu, kalbi mutlu anılarla doluydu. Daha fazlasını biriktirmek için sabırsızlanıyordu.

Ailesine ulaştığında onlara aynayı gösterdi. Onlar da iyi davranışlarını gördüler ve gülümsediler. 'Senin kalbin güzel,' dedi annesi. Küçük yunus ılık ılık gülümsedi. Aynanın her zaman bir parçası olacağını ve ona iyi olmayı hatırlatacağını biliyordu. Ve her seferinde bir iyi davranışla harika anılar biriktirmeye devam edecekti.

Küçük yunus arkadaşları ve ailesiyle yüzdü, mutlu ve bütün hissetti. Kendini anlamamanın iyilikten geldiğini ve iyiliğin büyümesine yardımcı olduğunu öğrenmişti. Sihirli ayna ona bunu göstermişti. Şimdi mutlu bir kalp ve tatlı bir gülümsemeyle yeni maceralara hazırdı. Ve iyi olmanın, olunabilecek en güzel şey olduğunu biliyordu.